

בס"ד, ערב ש"ק לסדר "ויברכם..." ויחי, תשפ"ו

"סיקור חיובי"

דנת אותו לכף זכות, מה האינטרס כאן, קיבלת תשלום מהמתחרה?"

הנחקר חייך באומרו שנראה שהתובע הנכבד נראה להוט למצוא אשמה, מיהר ולא קרא אפילו את תחילת הכתבה גוף הכתבה אלא רק את הכותרת. בתחילת הכתבה הוסבר את המניע לכתיבתה על פי הגמ' ביומא פו:

"מפרסמין את החנפין מפני חילול השם" ! ופירש רש"י: "שהן רשעים ומראין עצמן כצדיקים, אם יש מכיר במעשיו מצוה לפרסמו מפני חילול השם, שבני אדם למידין ממעשיו, שסבורין עליו שהוא צדיק, ועוד, כשבא עליו פורענות בני אדם אומרים: מה הועיל לו זכותו...".

"וזהו היתה המציאות וכך אני נוהג על פי ההלכה ולכן חייב הייתי לפרסם – ואכן יש לי "טובת הנאה". שנהגתי על פי ההלכה, ועוד "טובת הנאה", יש לי שפירסמתי את הכתבה רק במהדורה הדיגיטלית ולא במהדורה הכתובה, כדי שדברי תורה (=ההסבר הנ"ל לפירסום הכתבה), לא יזרקו לאשפה או למיחזור ויגיעו לידי בזיון – ובעז"ה אזכה לברכה משמים.

התובע: "אז אתה מודה שיש לך טובת הנאה מפירסום הכתבות כפי שכתבת – הנאה של שכר מבורא עולם" ! והנאשם השיב: "אם על כך אתה מעמיד אותי למשפט – זכיתי..." !

הנאשם עמד על דעתו שלא רק שהיה מותר לו לפרסם "סקירה חיובית" על פלוני אלא שהיה חייב בכך, החוקר העיר בעוקצנות: "חייב – כי ציפית לתמורה וטובת הנאה...?!".

הנאשם הזדעזע: "מדוע אתה חושד בכשרים ? אני חייב הייתי בכך על פי דבריו המפורשים של החפץ חיים (לשה"ר כלל ג' אות ז') והוא ציטט:

אם הוא רואה אדם שדיבר דבר או עשה מעשה, בין ממה שבין אדם למקום או ממה שבין אדם לחבירו, ויש לשפוט דברו ומעשהו לצד הטוב ולצד הזכות, אם האיש ההוא ירא אלקים **נתחייב לדון אותו לכף זכות** אפילו אם הדבר קרוב ונוטה אצל הדעת יותר לכף חובה¹

"וממילא ברור שבכתבה עליה אני נחשד על ידך בקבלת 'טובת הנאה' כיון שכתבתי "סקירה חיובית" שפירשתי את מעשיו של נשוא הכתבה באופן שנעשו לטובה, אין שום בסיס לחשד – נהגתי על פי ההלכה ככתבה, ו"טובת הנאה" היחידה והחשובה שיש לי הינה בעצם קיום ההלכה.

פני התובע חפו... אמנם הוא לא התייאש חיפש וחיפש ומצא: "ביום... פירסמת כתבה מכפישה על פלוני הידוע כצדיק וישר – כנראה אינך כפוף להלכה, כאשר זה נח לך... משום מה בהזדמנות זו לא

¹ ולגבי אדם בינוני "נכון שלא יכריעהו לכף חובה" - עיי"ש.